

اگر رژیم اسلامی سرمایه از این جنگ خانمانسوز و پرهزینه جان سالم به در ببرد، به احتمال زیاد روند موجود به سمت تشدید تمرکز قدرت در ساختارهای امنیتی-نظامی حرکت می‌کند؛ به گونه‌ای که تصمیم‌گیری‌های راهبردی بیش از پیش در نهادهای نظامی و امنیتی متمرکز شده و نقش دولت و سیاستمداران غیرنظامی به مدیریت اجرایی و سطحی‌تر محدود شود. در چنین سناریویی، می‌توان شکل‌گیری یک الگوی حکمرانی نزدیک به «دولت‌های امنیتی-نظامی» همچون پاکستان را متصور شد.

در این چارچوب، کارگران آگاه، برخلاف سرنگونی‌طلبان ناکام، نه دچار پریشانی روانی و ماتم بعد از شکست، بلکه همچنان با تکیه بر توان طبقه خود مبارزهٔ طبقاتی را ادامه خواهند داد.

